

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/49/2025
Identifikačné číslo spisu: 6121576903
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Halušková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6121576903.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Združenie obcí Horného Turca na ochranu životného prostredia, Turčianske Teplice, Partizánska 1, IČO: 31 898 734, zastúpeného advokátskou kanceláriou SUCHÝ & PARTNERS s. r. o., Banská Bystrica, Horná 13, IČO: 52 826 791, proti žalovanému Technické služby Turčianske Teplice, s. r. o., Turčianske Teplice, Robotnícka 2, IČO: 30 222 966, zastúpenému advokátskou kanceláriou DG LEGAL s.r.o., Martin, V. P. Tótha 64/14, IČO: 56 663 439, o zaplatenie 220.554,12 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Cb/22/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. septembra 2024 sp. zn. 8Co/168/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. februára 2023 č. k. 17Cb/22/2022-280 žalobu zamietol (I. výrok) a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (II. výrok).

1.1. V súdenom spore sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 220.554,12 eura z dôvodu, že žalovaný nesplnil svoju zákonnú povinnosť danú v § 24 ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch, podľa ktorého, keď došlo k zmene prevádzkovateľa skládky zo žalovaného na žalobcu, tak žalovaný mal previesť tvorenú účelovú finančnú rezervu za obdobie rokov 2008 - 2016 na žalobcu. Existencia dohody, že túto účelovú finančnú rezervu bude tvoriť žalobca preukázaná nebola. Okresný súd skonštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného ako prevádzkovateľa skládky v rokoch 2008 - 2016 vytvárať účelovú finančnú rezervu. Právny dôvod nároku žalobcu bol daný, pretože ak túto povinnosť žalovaný mal, tak pri zmene prevádzkovateľa podľa § 24 ods. 16 zákona č. 70/2015 Z. z. účinného v čase tejto zmeny bol povinný túto finančnú rezervu previesť na žalobcu. K spornej výške uplatneného nároku okresný súd uviedol, že žalobca vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného prof. Ing. Q. X., ktorý bol podaný vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 18Cb/103/2018. Dodal, že za celé

súdené obdobie (2008 - 2016) sa účelová finančná rezerva spravovala dvomi zákonmi o odpadoch. Pokiaľ znalkyňa používala zákon č. 79/2015 Z. z. v spojení s vyhláškou Ministerstva životného prostredia SR č. 372/2015 Z. z., tieto sú aplikovateľné len na posledný rok uplatňovaného nároku. Pri zvyšnom období, za ktoré bol nárok uplatňovaný, bolo potrebné aplikovať zákon č. 223/2001 Z. z. Znalecký posudok navyše považoval za nepreskúmateľný (bod 44 rozsudku). Pokiaľ žalobca odvodzoval svoj nárok aj od Stanoviska k tvorbe rekultivačnej rezervy z 19. 12. 2012 vypracovaného spoločnosťou DEPONIA SYSTEM s.r.o., ani z neho nebolo možné pri výpočte za celé súdené obdobie vychádzať, pretože sa v ňom okrem iného uvádza, že na stanovenie tvorby výšky rekultivačnej rezervy odporúčajú zohľadňovať skutočnosť, že výška jednotkovej ceny na tvorbu rekultivačnej rezervy by mala byť každoročne zvyšovaná o výšku inflácie stanovenú Štatistickým úradom SR. Podľa názoru okresného súdu žalobca neprekázal výšku ním uplatňovaného nároku, a preto žalobu zamietol.

1.2. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech priznal voči žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 10. septembra 2024 sp. zn. 8Co/168/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania na pojednávaní preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v odvolaní a podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, avšak nie z totožných dôvodov. Aplikujúc § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka, § 24 ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch účinného k 02. 01. 2018 a § 261 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka skonštatoval, že žaloba bola na súd prvej inštancie podaná 28. 12. 2021. Z rozhodnutia Slovenskej inšpekcie životného prostredia z 19. 03. 2018 vyplýva, že k zmene prevádzkovateľa skládky zo žalovaného na žalobcu došlo 02. 01. 2018, odkedy v zákone o odpadoch stanovenej lehote 45 dní (§ 24 ods. 16) mal žalovaný previesť prostriedky účelovej finančnej rezervy na žalobcu, k čomu nedošlo. Žalovaný sa od 17. 02. 2018 dostal do omeškania a žalobcovi začala plynúť na uplatnenie jeho práva 3-ročná premlčacia doba (§ 101 OZ), v ktorej si ho však neuplatnil. Odvolací súd preto prihliadol na žalovaným vznesenú námietku premlčania (§ 100 ods. 1 OZ a rozsudok súdu prvej inštancie z tohto dôvodu potvrdil. Neprihliadol na námietku žalobcu vznesenú počas pojednávania v odvolacom konaní ohľadne dojednania, že záväzkový vzťah strán pri prevádzke skládky sa bude riadiť podľa záverečných ustanovení zmluvy z 15. 01. 2008 ustanoveniami Obchodného zákonníka, keďže nejde o nárok z tohto vzťahu, ale o nárok žalobcu upravený v osobitnom predpise, a to § 24 ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch účinného k 02. 01. 2018, t. j. nejde o obchodno-právny spor. Neobstála ani námietka týkajúca sa charakteru žalobcu ako združenia právnických osôb, ktorého členom sú subjekty verejného práva (§ 261 ods. 3 písm. e) Obchodného zákonníka), keďže musí byť splnená aj ďalšia podmienka uvedená v § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, t. j. že musí ísť o záväzkový vzťah medzi subjektom verejného práva (žalobcom) a podnikateľom (žalovaným) pri jeho podnikateľskej činnosti; išlo o povinnosť žalovaného podľa osobitného predpisu, a nie z podnikateľskej činnosti.

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP s poukazom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) tvrdiac dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a § 420 písm. f) CSP. Nestotožnil sa so záverom odvolacieho súdu, že nárok upravený v § 24 ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z. sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej dobe podľa Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa podľa názoru dovolateľa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, v zmysle ktorej je potrebné premlčanie nároku posúdiť podľa Obchodného zákonníka. Na podporu svojej argumentácie poukázal na právne stanovisko Právnickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici z 05. 12. 2024 (podľa ktorého nárok upravený v § 24 ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z. sa premlčuje v 4-ročnej premlčacej dobe) a taktiež na rozhodovacie prax dovolacieho súdu (rozhodnutia sp. zn. 4Obo/202/2007, 2Obo/173/2002, 4Obo/57/2003, 5Obo/86/2005, 1ObdoV/5/2008, ZSP 61/2010), z ktorej vyplýva, že premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v obchodných záväzkových vzťahoch sa posudzuje podľa právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku. Uvedené sa dá analogicky použiť aj na posúdenie

premlčania nároku podľa § 24 ods. 1 v spojení s ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z., ktorý síce upravuje osobitný predpis, avšak z dôvodu právnej povahy posudzovaného právneho vzťahu a jeho strán je nepochybné, že medzi nimi vznikol obchodnoprávny vzťah. Dovolateľ na odvolacom pojednávaní poukázal na použitie analógie s premlčaním práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v obchodných záväzkových vzťahoch, avšak odvolací súd tento argument odignoroval. Odvolací súd podľa dovolateľa nepoužil na právne posúdenie otázky premlčania relevantnú právnu normu, t. j. nešlo o relevantné konanie odvolacieho súdu. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom videl aj v tom, že vo vzťahu k žalovanému skonštatoval, že nevykonával činnosť prevádzkovateľa skládky ako svoju podnikateľskú činnosť, ale išlo o jeho povinnosť podľa osobitného predpisu. Záverom dodal, že Krajský súd v Žiline svojím rozhodnutím vytvoril u žalobcu situáciu, že nárok podľa § 24 ods. 1 v spojení s ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z. za rok 2017 bude mať v jednom prípade právne posúdený ako obchodnoprávny nárok a rozhodnutý ako obchodnoprávny spor (konanie na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Cb/103/2018) a za roky 2008-2016 ako občianskoprávny nárok a občianskoprávny spor, čím v otázke premlčania tohto nároku vytvoril stav právnej neistoty. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, vrátil vec príslušnému súdu na ďalšie konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku a mal za to, že odvolací súd sa jasne a zrozumiteľne vysporiadal so všetkými tvrdeniami podstatnými pre správne a zákonné rozhodnutie vo veci. V danom prípade išlo o povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch v znení platnom v rozhodujúcom období, nie o záväzkovo-právny vzťah založený podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Odvolací súd taktiež správne interpretoval názor uvedený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Ndob/44/2023-371 z 08. 11. 2023, ktorým sa rozhodoval kompetenčný spor medzi Krajským súdom v Banskej Bystrici a Krajským súdom v Žiline. K odbornému stanovisku Právnickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici uviedol, že nie je zrejmé, ktorý z pedagogických zamestnancov a z akej katedry stanovisko vypracoval. Poukázal na skutočnosť, že konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Cb/103/2018, v ktorom sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplattenia účelovej finančnej rezervy za rok 2017 z tohto istého právneho titulu bolo právoplatne skončené. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 20. 11. 2024 sp. zn. 42Cob/55/2023, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. 12. 2024 rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/103/2018 z 27. 10. 2022 v druhej výrokovej vete zmenil tak, že žalobu zamietol stotožniac sa s argumentáciou žalovaného, že v časti uplatnenej výšky nároku okresný súd vec nesprávne právne posúdil, preto dospel k nesprávnemu záveru o povinnosti žalovaného zaplatiť výšku účelovej finančnej rezervy žalobcovi.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide

napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Dovolací súd aplikujúc § 124 CSP posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) dospel k záveru, že dovolateľ namietol v podstate arbitrárnosť právneho záveru odvolacieho súdu v otázke premlčania uplatneného nároku. Dovolací súd však po preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu nezistil v jeho postupe existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že arbitrárnosť môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijateľné skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

11. Obsah spisu v súdnej veci nedáva podklad pre konštatovanie opodstatnenosti námietok dovolateľa. Skutočnosť, že dovolateľ sa s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o jeho arbitrárnosti. Dovolací súd nezistil v postupe odvolacieho súdu také nedostatky, ktoré by odôvodňovali tvrdenie, že závery ním prijaté boli svojvoľné, zmätočné alebo zjavne neodôvodnené. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd tiež zrozumiteľným a logickým spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd (ktorý bol z dôvodov uvedených v bode 8 jeho rozsudku príslušný na rozhodnutie o odvolaní) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, avšak dôvodom bolo premlčanie uplatneného nároku. V bode 13 rozsudku vysvetlil, prečo považoval nárok za premlčaný, prečo neprihliadol na námietku žalobcu vznesenú počas odvolacieho pojednávania ohľadne dojednávania, že záväzkový vzťah strán pri prevádzke skládky sa bude riadiť podľa záverečných ustanovení zmluvy z 15. 01. 2008 ustanoveniami Obchodného zákonníka a reagoval na námietku týkajúcu sa charakteru žalobcu ako združenia právnických osôb, ktorého členom sú subjekty verejného práva (§ 261 ods. 3 písm. e) Obchodného zákonníka).

12. Navyše, ak dovolateľ v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď pri posudzovaní otázky premlčania neaplikoval relevantnú právnu normu (Obchodný zákonník), dovolací súd pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci (aj keby o prípad jeho výskytu išlo) nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

13. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej

riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Podstatou dovolania vo vzťahu k namietanému nesprávnomu právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom bol argument dovolateľa, že nárok upravený v § 24 ods. 1 v spojení s ods. 16 zákona č. 79/2015 Z. z. sa z dôvodu jeho obchodnoprávneho charakteru premlčuje v 4 - ročnej premlčacej dobe. Tým, že odvolací súd premlčanie tohto nároku posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, sa mal podľa dovolateľa odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ teda relevantným spôsobom identifikoval právnu otázku v zmysle kritérií stanovených v § 421 ods. 1 písm. a) v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

16. Dovolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu z 08. novembra 2023 sp. zn. 5Ndob/44/2023 vydaného v tejto prejednávanej veci, v ktorom bola riešená otázka, ktorý súd je príslušný na konanie o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Martin zo 14. februára 2023 č. k. 17Cb/22/2022-280. Najvyšší súd tu uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatať účelovej finančnej rezervy za roky 2008-2016 v celkovej sume 220.554,12 eura s príslušenstvom, keďže žalovaný ako predchádzajúci prevádzkovateľ skládky si svoju zákonnú povinnosť podľa § 24 ods. 16 zákona č. 79/2016 Z. z. o odpadoch nesplnil a prostriedky účelovej finančnej rezervy na žalobcu ako nového prevádzkovateľa v zmysle zákona nepreviedol. Poukázal na to, že ide o uplatnenie nároku žalobcu upraveného osobitným predpisom - zákonom č. 79/2015 Z. z. o odpadoch v znení neskorších právnych predpisov. Najvyšší súd explicitne uzavrel, že predmetom konania nie je obchodnoprávny spor. Nie je preto možné vyvodzovať funkčnú príslušnosť z § 34 ods. 2 písm. a) v spojení s § 22 CSP (kauzálna príslušnosť v obchodnoprávných sporoch) účinného od 01. júna 2023 v tom zmysle, že o odvolaní proti obchodnoprávnemu rozhodnutiu, ktoré vydali okresné súdy v obvode Krajského súdu v Žiline (tu Okresný súd Martin) by rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici.

17. Aj keď najvyšší súd v uvedenom uznesení riešil primárne príslušnosť súdu, za účelom jej posúdenia sa musel prejudiciálne zaoberať aj charakterom nároku uplatneného žalobcom, resp. otázkou, aký právny vzťah existuje medzi stranami sporu. Dospel pritom k záveru, že ide o vzťah občianskoprávny. Dovolací súd nemá dôvod sa od uvedeného právneho záveru odchýliť, a preto uzatvára, že odvolací súd v posudzovanom spore správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní.

18. Dovolateľ videl nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom aj v tom, že vo vzťahu k žalovanému skonštatoval, že nevykonával činnosť prevádzkovateľa skládky ako svoju podnikateľskú činnosť, ale išlo o jeho povinnosť podľa osobitného predpisu. Rešpektujúc citované uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Ndob/44/2023 sa dovolaciemu súdu javí ako nadbytočné reagovať na uvedenú argumentáciu, keďže charakter právneho vzťahu strán sporu bol už právoplatne vyriešený. Dovolací súd v zmysle svojej bohatej judikatúry dopĺňa, že rozhodujúce je, že hmotnoprávna otázka charakteru právneho vzťahu strán sporu, esenciálna pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na finančné plnenie, bola v predošlom konaní, hoci len ako prejudiciálna, právoplatne vyriešená a ako uvádza najvyšší súd v rozhodnutí R 40/2013, nie je podstatné, či bola zodpovedaná správne alebo nie.

19. Dovolací súd z uvedených dôvodov dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorému vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd mu preto voči žalobcovi priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.